

כו:

איבעיא אהו בעימם ביובא שני. פירוש לרזי אלעזר כאחר דמו או לא דכיון דלא גאלה ולא נתחלקה לכהנים ציוצל שעדיין היא ציד הגוזר יכולים הצעלים לגאלה דהא דכתיב לא יגאל עוד יו כדדרשין מנייה שאינה נגאלת לכמו שהימה היינו שגאלה אחר

מיד הגוזר טו טו פו וכלל נתחלקה מעולם לכהנים צהכי לא מייירי ציה קרא דלא יגאל עוד אלא תעמוד ציד הצעלים כשגאלה מיד הגוזר: **אלא** הבא במאי עסקינן בשדה שיצתה לכהנים.

פירוש כגון שדה אחוזה שהקדישה צעלים וגאלה אחר לפני היוצל שיואלה לכהנים ציוצל וצא כהן אשר הגיע לו אומו שדה והקדיש והיינו ציוצל שני ואמו צעלים למיפרק דקד"ח אי לא כתיב (כי) אס לא יגאל דלא תפריק שמהא לפניו אפי' כשדה מקנה ת"ל עוד לכמות שהימה אינה נגאלת [ואצל נגאלת] שמהא כשדה מקנה פירוש ותחזור לכהנים ציוצל והשתא קאי והיה השדה צלאס ציוצל וגו' אשני דרכים דמייירי צהו קרא צין אואס לא יגאל השדה צין אואס מכר לאיש אחר דלעולם קרא צשני עניינים איירי כדפירשמי לעיל וא"כ לר"ח נמי פירושא דקרא הכי הוא יו ולעיל מיצעי לי' מאי טעם דרזי אליעזר ומסיק מאי הוי עלה (פירוש מ"ט) דרזי אליעזר אמר רבא אמר קרא והיה השדה צלאסו ציוצל וגו' צלאסו מתמת ידי אחר פירוש כי יו ציציאסו משמע שיואל מיד אחר שגאלה מיד הגוזר אצל כל זמן שהיא ציד הגוזר לא יאל ציוצל:

שדה מקנה אינה יוצאה לכהנים ביובא. שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו לפוס ריהטא משמע אס גאל האחר מהגוזר לפני היוצל ורש"י פירש צפירוש חומש שלו דאפי' לא גאלה אחר אלא שעדיין היא ציד הגוזר תלא צתנס ציוצל לצעלים הראשונים אשר לו אחוזת הארץ: **לרבי** יהודה ור"ש קנין פירות בקנין הגוף דמיא כו'. פירשמי צהשולת (גיטין דף מת.) ט:

הדרן עלך אין מקדישין

אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה אחר אמר ליה בעלים ביובל שני

כאחר דמו איכא דאמרי ר' אליעזר אומר טו גאלה ביובל שני אינה יוצאה לכהנים ביובל א"ל רבינא לרב אשרי אף אנן נמי תנינא ר' יו אליעזר אומר אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה אחר א"ל אי ממתני' ה"א בעלים ביובל שני כאחר דמו קמ"ל: **מתני'** "הלוקח שדה מאביו ומת אביו ואח"כ הקדישה הרי היא

כשדה אחוזה הקדישה ואח"כ מת אביו הרי היא כשדה מקנה דברי ר"מ רבי יהודה ור"ש אומרים הרי היא כשדה אחוזה שנאמר יב³ אם משדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה יצתה זו שהיא ראויה להיות שדה אחוזה ³שדה מקנה אינה יוצאה לכהנים ביובל

שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו ⁶הכהנים והלויים מקדישין לעולם וגואלין לעולם בין לפני היובל דבר שאינו שלו ⁶תנו רבנן מנין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה ת"ל ואם יב³ (משדה) מקנתו אשר לא משדה אחוזתו שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה דברי רבי יהודה ורבי שמעון רבי מאיר אומר מנין ללוקח שדה מאביו ומת אביו ואחר כך הקדישה מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה ת"ל ואם משדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו שדה שאינה שדה אחוזה יצאת זו שהיא שדה אחוזה יב³ לימא בהא קא מיפלגי דר"מ סבר ⁶קנין פירות בקנין הגוף דמי ר' יהודה ור"ש סברי קנין פירות לאו בקנין הגוף דמי אמר רב נחמן בר יצחק בעלמא לר"ש ור"י קנין פירות בקנין הגוף דמי והכא

אין מקדישין פרק שביעי ערכין

איבעיא לכו. לרזי אלעזר דאמר נכה: ציוצל שני צת גאלה היא אס לא נגאלה צראשון: צעלים ציוצל שני כאחר דמו. ואי פריק לה יואלה מידו לכהנים: או לא. כאחר דמו אלא כי היכי דאילו פרקה ציוצל ראשון הוה קיימא צדיה השתא נמי קיימא צדיה: **לכהנים נפקא**. וציוצל שני לאו צת גאלה היא כלל:

מתני' הלוקח שדה מאביו ומס אביו כו' הרי היא כשדה אחוזה. שהרי עד שלא הקדישה נפלה לו צירושא הלכך אס צא לפדותה פודה צית כור צני סלעים כשדה אחוזה ואס לא גאלה הוא וגאלה אחר יואלה לכהנים ציוצל: **שדה מקנה**. דצתה שעה שהקדישה אזלינן הלכך אס צא לפדותה פודה צשווייה כדין שדה מקנה ואס לא גאלה הוא וגאלה אחר מחורת לו ציוצל שהרי צשעה שהקדישה לא היה גופה שלו דעמידה היא לחזור לציו ציוצל כדין שאר מכירות וכשאר מקדיש שדה מקנה הוא שהגאלה מיד גוצר ממחירה ציוצל לאשר לו אחוזת הארץ דהיינו אציו וזה יורש את כח אציו: **שדה מקנה**. שהקדישה וגאלה אחר אינה יואלה לכהנים ציוצל אלא למי שמכרה למקדישה: **שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו**. וקרקע זו לא הימה שלו אלא עד היוצל:

מקדישין לעולם. מפרש בגמ' ז: **וגואלין לעולם**. אס הקדיש כהן קרקע יירשמו גאלה אפי' לאחר היוצל דכתיב (ויקרא כה) גאלת עולם תהיה ללוים: **גב' רבי**

מאיר סבר קנין פידוש. שהימה קנייה לו לצן צחיי אציו לפירות לאכול הפירות ולא לגופה שהרי עמיד לחזור ציוצל כקנין הגוף דמי הלכך כי מת אציו עד שלא הקדישה אי לא אשמעינן קרא דמיהוי כשדה אחוזה ה"א לאו שדה אחוזה היא דכלאו מימת אציו הימה קנייה לו הילכך איצטרך קרא להכי אצל הקדישה צעודה שדה מקנה ואח"כ מת אציו לא רציא לן קרא דמיהוי אחוזה אלא שדה מקנה היא: **וכי אמתא קרא להקדישה ואח"כ מת אציו דאלע"ג** צצשעת הקדש הואי שדה מקנה השתא דמת אציו קודם פדיון שדה אחוזה היא: **קנין הגוף דמי**. ולמת אציו ואח"כ הקדישה נמי איצטרך קרא:

והכא

שאלה בעלים ביובל שני. לרבי אלעזר בעלים באחר דמי ויוצאה שוב לכהנים או לא ידמו לגאלה אחר: ת"ש לא יגאל עוד כו' אלא פשיטא ביובל שני. ונגאלת שתויה לפניו כשדה מקנה שחוזרת לכהנים ביובל כדכתיב לכהן תהיה וגו' אלמא דבעלים ביובל שני כאחר דמו: מתני' ותפברא וכו' ומדחי ליה דליכא למשפט טעמא מהכא: מאי הוי קלא אמר רבא ת"ש. דתנינן ברייתא בפרוש דכי אתה דמו: אי פמתני' הוה אבינא כו'. קמ"ל ברייתא דלא כאחר דמי: יצאת זו שהיא ראויה להיות שדה אחוזה. שכיין שאילו לא קנאה תהיה נופלת לפניו בירושא והיחא שדה אחוזה השתא נמי אצי' והקדישה אחריתא מת אביו הויא שדה אחוזה: המקדיש שדה מקנה ולא גאלה אינה יוצאה לכהנים ביובל שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. שהיא אחוזתו של מוכר וחוזרת לו ביובל: נפי' רבי מאיר סבר קנין פירות בקנין התוף דמי. דהלוקח שדה מאביו אין לו בחיי אביו אלא פירות ורבי מאיר סבר קנין פירות בקנין התוף דמי הלכך כי הקדישה בחיי אביו הרי היא כשדה מקנה דכשם שהפירות שלו כך קנה התוף ושבו אינה ראויה להיות שדה אחוזה אלא שדה מקנה יש לה: ורבי יהודה ור' שמעון סברי קנין פירות לאו בקנין התוף דמי. הלכך אמרי הרי היא כשדה אחוזה שראויה להיות שדה אחוזה: בעלמא בכל דוכתא במי שכתב כל נכסיו לבני לאחר מותו שניהם יוכלין למכור כלומר לר' יהודה ור' שמעון קנין פירות בקנין התוף דמי.

מסורת הש"ס

א) נ"ה טע. לפי ג' נש"י טס) ג גיטין מה. נלעיל די. כ"ב ע"ג: א) נשנת קלה: ושי"ג, ד) נלקמן סו"ג, ט) נוע"ע מוס' כ"ב ג' ד"ה קי"ג.

רבינו גרשום

נאלה בעלים ביובל שני. לרבי אלעזר בעלים באחר דמי ויוצאה שוב לכהנים או לא ידמו לגאלה אחר: ת"ש לא יגאל עוד כו' אלא פשיטא ביובל שני. ונגאלת שתויה לפניו כשדה מקנה שחוזרת לכהנים ביובל כדכתיב לכהן תהיה וגו' אלמא דבעלים ביובל שני כאחר דמו: מתני' ותפברא וכו' ומדחי ליה דליכא למשפט טעמא מהכא: מאי הוי קלא אמר רבא ת"ש. דתנינן ברייתא בפרוש דכי אתה דמו: אי פמתני' הוה אבינא כו'. קמ"ל ברייתא דלא כאחר דמי: יצאת זו שהיא ראויה להיות שדה אחוזה. שכיין שאילו לא קנאה תהיה נופלת לפניו בירושא והיחא שדה אחוזה השתא נמי אצי' והקדישה אחריתא מת אביו הויא שדה אחוזה: המקדיש שדה מקנה ולא גאלה אינה יוצאה לכהנים ביובל שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו. שהיא אחוזתו של מוכר וחוזרת לו ביובל: נפי' רבי מאיר סבר קנין פירות בקנין התוף דמי. דהלוקח שדה מאביו אין לו בחיי אביו אלא פירות ורבי מאיר סבר קנין פירות בקנין התוף דמי הלכך כי הקדישה בחיי אביו הרי היא כשדה מקנה דכשם שהפירות שלו כך קנה התוף ושבו אינה ראויה להיות שדה אחוזה אלא שדה מקנה יש לה: ורבי יהודה ור' שמעון סברי קנין פירות לאו בקנין התוף דמי. הלכך אמרי הרי היא כשדה אחוזה שראויה להיות שדה אחוזה: בעלמא בכל דוכתא במי שכתב כל נכסיו לבני לאחר מותו שניהם יוכלין למכור כלומר לר' יהודה ור' שמעון קנין פירות בקנין התוף דמי.

^[1] וז"ה הגירסה בגיטין (דף מ"ח) ובכ"ז (דף ע"ב ע"ג) אכן המוס' כתיב שם סכמו דלפי הסוגיא דכ"ב שם א"א לנכנס כן ע"ש:

^[2] וז"ה הגירסה בגיטין (דף מ"ח) ובכ"ז (דף ע"ב ע"ג) אכן המוס' כתיב שם סכמו דלפי הסוגיא דכ"ב שם א"א לנכנס כן ע"ש:

(א) לעיל כה, (ב) [מס' אבות], (ג) [מס' אבות], (ד) [מס' אבות], (ה) [מס' אבות], (ו) [מס' אבות], (ז) [מס' אבות], (ח) [מס' אבות], (ט) [מס' אבות], (י) [מס' אבות], (יא) [מס' אבות], (יב) [מס' אבות], (יג) [מס' אבות], (יד) [מס' אבות], (טו) [מס' אבות], (טז) [מס' אבות], (יז) [מס' אבות], (יח) [מס' אבות], (יט) [מס' אבות], (כ) [מס' אבות], (כא) [מס' אבות], (כב) [מס' אבות], (כג) [מס' אבות], (כד) [מס' אבות], (כה) [מס' אבות], (כו) [מס' אבות], (כז) [מס' אבות], (כח) [מס' אבות], (כט) [מס' אבות], (ל) [מס' אבות].

מוסף רש"י

קרא אשכח ודרשי. לרנ"ו מינה אף הקדישה ואח"כ מת אצו, דל"כ דלא מניי אלא מת אצו ואח"כ דלא קר הקדישה, מת אצו ואח"כ קר אצו, ואלא קרא אצו לא אחת, ולא למתו משנה גי' טו. הדרן ע"ך אין מקדישין מצות גאולה בארץ היא. המתקים בטהרה לנפק ביה, מלוא פדיון גאולת קדם לכל אדם (בב"ב ג.י). הבעלים אומרים בעשרים. גבי מקדש טוהר הקדוש מן לה (ב"ב ג.י). שהם מקדישין חומש, וששים עלהו הו כ"ה, דלוי עמר כל אדם (שם) יוסף חומש (שם).

רבינו גרשום

והבא קרא. ויחיא: אשכח ודרש. דיבאת וזו שראיה להיות שדה אחוזה ולא משום טעמא דקנין פירות לאו קנין הונף דמי: קמ"ל דבתיבה ולוים ויבא: לעולם. אפי' בשנת היובל, אמר לך רב ולמעתין כון בדשנת יובל עצמה מקדיש ט"מ [כ"ט] בין לפני יובל ובין לאחר היובל ולמה לי למיתוהי אלא אידי דתנא רישא דמתנותין אין מקדישין לפני היובל ולא גואלין אחר היובל פחות משנה תנא גבי סיפא בין לפני יובל וכו' ואידי דתנא אין מקדישין [ולא גואלין תנא גבי סיפא מקדישין] וגואלין, ולפולס מקדישין לא אבטריך למתני אלא גואלין אבטריך דאמר ואידי דתני גואלין לעולם תנא מקדישין לעולם:

הדרן ע"ך אין מקדישין אומרים לו. להמקדיש בשנה שמביאין אותה לפדות [אמר לו לבעלים] פתח אתה ראשון בכמה אתה רוצה לפדותה לפי שאם לא ימצא מי שירצה לפדותה ביותר מן הבעלים מוטב שיפדה הבעלים משום ריוח הקדש לפי שהבעלים מוסיפין חומש על פדיונו: מפני רעתה. או מפני שהיה המט שלה מרובה לא לפי שהוציאה היתה יתיבה על השבח: ואמרו לו פתח אתה ראשון ואמר הרי היא שלי באיכר. שלא היה מחשבה ביותר מפני רעתה: אמר רבי יוסי לאן כן היה המושא. כלומר שלא אמר הרי היא שלי באיכר אלא הרי היא שלי בכיזה. ומכאן אתה למד שהקדש אינו כמעשה שני שאינו פודה אלא בכסף אלא דהקדש נפדה בכסף וכשהו כסף: [אמרו לו] הנה עתה. תתא שלך ותן האיסר: נמצא

מפסיד את האיכר. שתנתו להקדש: ושרהו לפניו. היא שלו עם רעתה ויש לו ב' הפסדות אחד שתורה לו שדהו ואחד שהפסיד האיכר: גמ': והתניא בופין: משום (דהוא הקדיש) (ירוח הקדש) כדי שיוסיף חומש: דאידי דחביבא ליה שפי' ויפיק כלומר שיהו פכיר אותה יותר מאחר כמה היא עושה יוסף בפדיונה יותר ממי שאינו מכירה: ועוד מצות גאולה בארון קודם לכל אדם: היא ועוד קאמר בו'. והא קי"ל בכל דוכתא שהו כסף ככסף חוץ ממשער שני: בביצה גמי פריקני. אע"ג דאין בחומשה שוה פרוטה: סתמא ברבנן דהיינו ת"ק [דר"י] דאמר בחומשה בעינן פרוטה [דאמר הרי היא שלי באיכר ושמעינן מינה שאין פודין דבדב שאין בחומשו שוה פרוטה]: פתני': ואחד אומר בחמישים. כשומא של תורה [דכתבין] בחמישים שקל כסף: חזר בו של חמישים שנתהרט בו: ממשכנין מנכסיו עד עשה. כלומר שממשכנין אותו כשיעור אותו תוספת שהוסיף יותר מאחרים דאמרתו לבגוה כמסירתו להדיסט וכן כולם ממשכנין אותן כשתורו בהן כשיעור כל אחד מה שהוסיף על חברו: חזר בו של עשר מוכרין אותה בשויה, ואם לא יכלו למוכרה [בעשר] נפרעין משל עשר את המותר עד שיהא ההקדש

אין מקדישין פרק שביעי ערכין

והבא קרא אחרינא **אשנה** ודרש. דהקדישה ואח"כ מת אצו תהיו אחוזה י' דל"כ דלא רבי לן קרא אלא מת אצו ואח"כ הקדישה ניכתוב קרא אשר לא (א) אחוזתו ומתבריא הא דר' מאיר דדריש [טו]: יתה זו שהיא כבר אחוזה: **משדה** **למה** לי. ש"מ לכדאמרינן [סג] למדרש הקדישה ואח"כ מת אצו: **יאהב** זו. שבשעת

הקדש היתה ראויה להיות שדה אחוזה: **אפי' ישראל נמי**. דהא תניא צ"ש פירקין (דף כד.) מקדישין טו לפני היובל וכו' טו [ואי משום דקמני מתני' אין מקדישין פחות משתי שנים לפני היובל] הא אוקימנא (סג) דעלה טובה קמ"ל): **היחא** **לשמואל** **דאמר**. גבי ישראל לא קדשה אבטריך לאשמועי' דגבי כהנים [ין קדשה: י] **אלא** **לרב**. ליכא למימר הכי דמהיכא יתיב לן (ט) מקראי: **אידי דתנא רישא**. (א) י' ישראל תנא סיפא גבילויס:

הדרן ע"ך אין מקדישין

המקדיש שדה בשעה שאין היובל. **זומן** שאין היובל נוהג: **פתח אהב ראשון**. צכמה אתה רוצה לפדותה ומפני ריוח של הקדש שואלין לו תמלה: **שהבעלים נותנין חומש**. ולהכי נקט בשעה שאין היובל נוהג דזומן טו שנוהג אין לריך לשאלו צכמה תפדה שהרי דמיה קלוזין צית כור צנ' סלע ובשדה אחוזה קא מייירי וזומן שאין יובל נוהג נפדיית צשויה כדתינא צשיליה פירקין [פג]. אין שדה אחוזה נוהג אלא זומן שהיובל נוהג: **מפני רעסה**. שהיתה יליאתה מרובה על השבח: **לא אמר זה באיכר אלא**. הרי היא שלי בצביה [א] שהקדש נפדין בכסף ובשוה כסף: **אמר** לו. הגזבר: **הגעפוך**. הרי היא שלך: **גמ'** והפניא **כופין**. את הבעלים לפתוח ראשון: **דמלוא גאולה גדודן**. צפ"ק דצכורות (דף ג.י): **טפי ופריק לה**. מוסף ופודה

[כ] יותר משאר אדם: **מלוא גאולה גדודן**. דכתיב (ו) **ואם לא יגאל ודמכר בצערך אלמא מלוא גאולה וקדמת למכירה: והא קי"ל שוה כסף ככסף**. דאמר' **צבצא קמא** (י) **ישב** (ט) לצבות שוה כסף אפי' קוצין: **הך סתמא**. דקמני מפסיד איכר ולא קמני נמצא מפסיד צילה רבנן היא ולא רבי יוסי: **בתרני' ממשכנין מנכסיו עשר סלעים**. נמצא ציד גזבר עשרים וכן [ג] שלשים יתן שלשים הרי חמשים: **אמר אחד הרי היא שלי צכ"א**. לאחר שאמרו צעלים צעעשים:

הצעלים ואחד אומר בחמישים חזר בו של שלשים בעשירי חזר בו של עשר מוכרין [ג] אותו אומרים בעשרים [ג] הבעלים

המקדיש שדה בשעה שאין היובל נוהג. פירוש זומן שאין היובל נוהג דלו הוא נפדה צשויו ויש צו ריוח להקדש לפתוח תמלה הבעלים מפני החומש אצל זומן שהיובל נוהג הוא נפדה לפי זרעו צנ' סלעים צית זרע חומר שעררים ובשדה אחוזה מייירי וזומן

הצית מייירי דאיכא רוחא להקדש דאי שלא זומן הצית ממללו אם ירצה אפי' לתמלה על שוה פרוטה לפי שאין צו ריוח להקדש דלא צידו חזיל כדאינתא לקמן בצוף פירקין (דף עט.) ההוא דאחרים לנכסיה אתא לקמיה דרב יהודה א"ל שקול ד' זוזי אחיל עליהו ושדיניהו צנהרסא ולישתרי לך וא"ת היך נמצא זומן שאין היובל זומן הצית י"ל זומן שגלו ישראל צעלין כל יושביה עליה: **אמר** ר' יוסי

בו'. תימה איך היה זה המעשה צימרי ר' יוסי והלא ר' יוסי לא היה זומן הצית ואם כן לא הולך לפתוח תמילה בצעלים וי"ל דפלגי על פי הקבלה ע"פ שאירע זומן הצית א"נ אפי' שלא זומן הצית גאולה צבעלים תמילה כדכתיב (ויקרא כז) **אם לא יגאל ונמכר: מאי אומרין בופין**. וא"ת מ"ש דלריך כפיה הכא טפי מכל הני דמתן בצוף פ"ק דצכורות (דף ג.י) **תלות** פדייה קודמת למלות עריפה מלות יעידה קודמת למלות פדייה מלות ייבוס קודמת למלות הלילה מלות גאולה גדודן [קודמת למלות] לכל אדם ומפיק כולו מקראי התם ולא אשכחן כפיה כי אם צוה וי"ל דשאני הכא דיכול לצב לדידי

תקלה אם הינו העולם ממנה:

רבי יוסי סבר בבבבצה נמי פריקין. וצפ' הזהב (צ"מ דף גג.) **איכא פלוגתא איכא מ"ד** זו וצחומשו ואיכא מאן דאמר צו אע"ג שאין צחומשו וגלאה דצביה היינו שוה פרוטה:

בכסף ובשוה כסף [ו] אמר לו הגעתך נמצא מפסיד איכר ושרהו לפניו: **גמ' המקדיש שדה בשעה כו'**: אומרין והתניא [ב] **כופין** מאי ב'אומרין גמי כופין ואיבעית אימא מעיקרא אומרין אי צאית צאית ואי לא כופין: **שהבעלים נותנין חומש וכו'**: מאי איריא שהבעלים נותנין חומש תיפוק ליה דאידי דחביבה עליה טפי ופריק לה ועוד מצות גאולה בארון חדא ועוד קאמר חדא דאידי דחביבה [ט] עליה טפי ופריק לה ועוד **מצות גאולה בארון היא ועוד שהבעלים נותנין חומש כו'**: מעשה באחד שהקדיש שדהו וכו': לימא בהא קמיפלגי דר"י סבר שוה כסף ככסף ורבנן סברי שוה כסף אינו ככסף והא קי"ל דשוה כסף ככסף י'כולי עלמא שוה כסף ככסף והבא בפרדין [ב] **דבדבר שאין בחומשו שוה פרוטה קמיפלגי ת"ק** סבר איכר דאיכא בחומשו שוה פרוטה פריקין ורבי יוסי [ט] כביצה נמי פריקין: [א] אמר לו הגעתך נמצא מפסיד איכר ושרהו לפניו: סתמא כרבנן: **מתני'** האמר אחד הרי היא שלי בעשר סלעים ואחד אומר בעשרים ואחד אומר בשלשים ואחד אומר בארבעים

של חמישים ממשכנין מנכסיו [כ] עד עשר חזר בו של ארבעים ממשכנין מנכסיו [ב] **עשר חזר בו של עשרים** ממשכנין מנכסיו עד עשר חזר בו של עשר מוכרין [ג] אותו אומרים בעשרים [ג] הבעלים אומרים בעשרים ואחד אומר בשלשים

אין מקדישין פרק שביעי ערכין

כו.

המקדיש שדה בשעה שאין היובל נוהג. פירוש זומן שאין היובל נוהג דלו הוא נפדה צשויו ויש צו ריוח להקדש לפתוח תמלה הבעלים מפני החומש אצל זומן שהיובל נוהג הוא נפדה לפי זרעו צנ' סלעים צית זרע חומר שעררים ובשדה אחוזה מייירי וזומן

הצית מייירי דאיכא רוחא להקדש דאי שלא זומן הצית ממללו אם ירצה אפי' לתמלה על שוה פרוטה לפי שאין צו ריוח להקדש דלא צידו חזיל כדאינתא לקמן בצוף פירקין (דף עט.) ההוא דאחרים לנכסיה אתא לקמיה דרב יהודה א"ל שקול ד' זוזי אחיל עליהו ושדיניהו צנהרסא ולישתרי לך וא"ת היך נמצא זומן שאין היובל זומן הצית י"ל זומן שגלו ישראל צעלין כל יושביה עליה: **אמר** ר' יוסי

בו'. תימה איך היה זה המעשה צימרי ר' יוסי והלא ר' יוסי לא היה זומן הצית ואם כן לא הולך לפתוח תמילה בצעלים וי"ל דפלגי על פי הקבלה ע"פ שאירע זומן הצית א"נ אפי' שלא זומן הצית גאולה צבעלים תמילה כדכתיב (ויקרא כז) **אם לא יגאל ונמכר: מאי אומרין בופין**. וא"ת מ"ש דלריך כפיה הכא טפי מכל הני דמתן בצוף פ"ק דצכורות (דף ג.י) **תלות** פדייה קודמת למלות עריפה מלות יעידה קודמת למלות פדייה מלות ייבוס קודמת למלות הלילה מלות גאולה גדודן [קודמת למלות] לכל אדם ומפיק כולו מקראי התם ולא אשכחן כפיה כי אם צוה וי"ל דשאני הכא דיכול לצב לדידי

תקלה אם הינו העולם ממנה:

רבי יוסי סבר בבבבצה נמי פריקין. וצפ' הזהב (צ"מ דף גג.) **איכא פלוגתא איכא מ"ד** זו וצחומשו ואיכא מאן דאמר צו אע"ג שאין צחומשו וגלאה דצביה היינו שוה פרוטה: בכסף ובשוה כסף [ו] אמר לו הגעתך נמצא מפסיד איכר ושרהו לפניו: **גמ' המקדיש שדה בשעה כו'**: אומרין והתניא [ב] **כופין** מאי ב'אומרין גמי כופין ואיבעית אימא מעיקרא אומרין אי צאית צאית ואי לא כופין: **שהבעלים נותנין חומש וכו'**: מאי איריא שהבעלים נותנין חומש תיפוק ליה דאידי דחביבה עליה טפי ופריק לה ועוד מצות גאולה בארון חדא ועוד קאמר חדא דאידי דחביבה [ט] עליה טפי ופריק לה ועוד **מצות גאולה בארון היא ועוד שהבעלים נותנין חומש כו'**: מעשה באחד שהקדיש שדהו וכו': לימא בהא קמיפלגי דר"י סבר שוה כסף ככסף ורבנן סברי שוה כסף אינו ככסף והא קי"ל דשוה כסף ככסף י'כולי עלמא שוה כסף ככסף והבא בפרדין [ב] **דבדבר שאין בחומשו שוה פרוטה קמיפלגי ת"ק** סבר איכר דאיכא בחומשו שוה פרוטה פריקין ורבי יוסי [ט] כביצה נמי פריקין: [א] אמר לו הגעתך נמצא מפסיד איכר ושרהו לפניו: סתמא כרבנן: **מתני'** האמר אחד הרי היא שלי בעשר סלעים ואחד אומר בעשרים ואחד אומר בשלשים ואחד אומר בארבעים

של חמישים ממשכנין מנכסיו [כ] עד עשר חזר בו של ארבעים ממשכנין מנכסיו [ב] **עשר חזר בו של עשרים** ממשכנין מנכסיו עד עשר חזר בו של עשר מוכרין [ג] אותו אומרים בעשרים [ג] הבעלים אומרים בעשרים ואחד אומר בשלשים

עין משפט ונר מצוה

א א ב ג מיי פ"ה מהל ערכין הלכה א:
ב ד מיי טס פ"ו הלכה א:
ג ה מיי פ"ח מהלכות ערכין הלכה ג:
ד ו מיי טס הלכה ה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והכא קרא וכו' אשר לא שדה אחוזתו וממריבא: (ב) ד"ה אלא לרב וכו' מתי לן דלא מקדישין כיון דלא ילפינן מקראי: (ג) ד"ה אידי וכו' רישא גבי ישראל:

שינויי נוסחאות

[א] אשכח ודרוש לכמוז (ש"ס). [ב] מיבט שדה נמחק (ש"ס). [ג] מיבט אחוזתו נמחק (ש"ס). [ד] אפוקי מירשאה (ש"ס). [ה] תנא גמי סיפא (ש"ס). [ו] לפני היובל בין לאחר היובל (ש"ס). [ז] היובל כ"ח (ש"ס). [ח] אומרים לו (ש"ס). [ט] אמרו לו הגעתך (ש"ס). [י] דחיבה ליה טפי ומפיק (ש"ס). [יא] יוסי סבי בבבבצה נמי (ש"ס). [יב] אמרו לו הגעתך (ש"ס). [יג] מנכסיו עשר (ש"ס). [יד] מנחם עז נמחק וכן קמין (ש"ס). [טו] מוכרין אותה בשויה (ש"ס). [טז] בעשרים כ"ח בעשרים אחד (ש"ס). [יז] דא"כ ב' צ"ק. וצ"פ ר' וא"כ טו מקדישין בין לפני

(ש"ס). [טז] צ"ק מ"ז. [יז] כהנים ולוים קדשה (ש"ס). [יח] גי צ"ק אלא לרב מאי איריא וכו' ואי משום דקמני מתני' אין מקדישין פחות משתי שנים לפני היובל והנהיג מקדישין ליכא למימר הכי דמהיכא מתי לן כיון דלא ילפינן מקראי דהא אוקימנא דעצה טובה קמ"ל כפי' יען רישא גבי ישראל תנא סיפא גבי כהנים ולוים (ש"ס). [ט] דזומן שהיובל נוהג אין (ש"ס). [ל] צביה ואפי"ה אמר לו גזבר הרי [לך] [תיא] שלך שהקדש (ש"ס). [מ] ופודה אותה ומר (ש"ס). [נ] וכן יצ"ך. [זח] הוא קודם לכל

אדם (ש"ס).

שיטה מקובצת

תוס' ד"ה **אמר** ר' יוסי צ"ב וכתב הרא"ש ז"ל דחיל אידי יוסי לא אמר זה אלא בבבבצה, משמע דקאמר דהכי הוה עובדיא, ובתוספתא (פ"ד ה"ח) תניא אידי יוסי אפילו לא אמר זה אלא בבבבצה דהקדש נפדה בכסף ובשוה כסף ע"כ:

